

sine Indtægter til at staa til, til at dække de aarlig paaløbende Udgifter, skulde man paaføre sig ny aarlige Udgifter til Forrentning og Afdrag af dette store Beløb. Det vil altsaa gøre det endnu mere umuligt at komme ud af det med de Indtægter, man har. Nej, det forholder sig virkelig saaledes, at Kjøbenhavn ikke kan dække de aarlig løbende Udgifter i Aar og næste Aar og fremdeles af de Indtægter, som nu staa til Kjøbenhavns Disposition, og saa kan jeg ikke andet end spørge: skulde der virkelig være Mening i, at man vil nøgte Landets største Kommune at saa Midler til at afholde sine Udgifter af og derved ville sætte en Hemsko paa Kjøbenhavns Kommune, som er ukendt over hele det øvrige Land; er der nogen anden Kommune i Landet, som man vilde berøve Midlerne til at kunne dække de Udgifter, som virkelig ere nødvendige for Kommunen at afholde? Man kan nok sige ganske i Almindelighed: der kan maaske spares ved en større Økonomi; men jeg tror ikke, man kan lægge nogen Vægt paa en saadan almindelig Talemaade, naar man ikke nærmere paapeger i hvilken Retning der kan spares, og jeg vil i den Henseende henvise til, hvad der til Dels er berørt af et Par foregaaende Talere: Det, som har bragt Udgifterne for Kommunen til at stige i det sidste Par Aar, er Udgifter, som man ikke kan styde fra sig, det er Udgifter, som netop have deres Betydning — jeg tillader mig at gentage, hvad jeg udtalte her forleden Dag — til Bedste for den ringere stillede Del af Samfundet i Kjøbenhavn. De Udgifter, som ere stegne i Kjøbenhavn, ere Udgifterne til Fattigvæsenet, til Skolevæsenet, til Hospitalsvæsenet og, lad mig saa sige til, naturligvis, til det, som efterhaanden mere og mere lægger Beslag paa vore Indtægter: det, der staar i Forbindelse med Hygiejnen; for det er et Væsen, som efterhaanden stiller større og større Krav til Samfundet. Det er blevet berørt af den ærede sidste Taler, hvor store Udgifterne ere til Kjøbenhavns Skolevæsen — ja man vil formodentlig neppe tro det, naar jeg nu gentager, at der udbetales over 1,200,000 Kr. om Aaret i Løn til Skolelærerne ved Byens Friskoler og Kommuneskoler; men det er ikke saa svært: For hvert Aar stiger de skolepligtige Børns Antal i Kjøbenhavn med en 7—800 Børn; det gør det nødvendigt stadig at bygge ny Stoler og stadig at ansætte ny Lærere. Derfor er Skolevæsenets Budget i de sidste 15—20 Aar steget til omtrent det dobbelte. Men Fattigvæsenet er dernæst en anden Ting, som sluger mange Penge, og man har i den aller nyeste Tid, som det vil være de Herrer bekendt, ved et Magtsprog

sagt til Kjøbenhavn: Vær saa artig at udrede $\frac{1}{2}$ Million mere om Aaret til Alderdomsforsørgelse, uden at man samtidig har givet Kommunen Anvisning paa, hvor den skal faa den halve Million fra. Jeg siger derfor: hvis det utrolige skulde ske, at Lovgivningsmagten vilde fastholde en Lovgivning, der gør det umuligt for Kjøbenhavns Kommune at udrede de Udgifter, der paahviler den, fastholde en Lovgivning, der, i Modstrid med, hvad der gælder for alle andre Kommuner i Landet, berøver Kjøbenhavns Kommune Midlerne til at fyldestgøre sine kommunale Forpligtelser, skulde dette, som jeg vilde betraakte i Grunden som utroligt, virkelig ske, saa vil det ogsaa indtræde — hvad jeg tillod mig at sige forleden, som rigtig nok vakte nogen Modstrid, men som i Virkeligheden forholder sig rigtig — da vil det navnlig vise sig, at det kommer til at gaa ud over de lavere stillede, de ringere i det kjøbenhavnske Samfund. Det vil komme til at gaa ud over dem; thi man maa saa søge at stygge paa Fattigvæsenet og Skolevæsenet og den Slags Ting, og det tror jeg dog, man vil være enig med mig i, at det maa betragtes som en Ulykke, om man skulde komme dertil. Men som sagt, det er for mig Hovedtingen: at man gør sig det klart, at noget maa der gøres; altsaa, man kan ikke berolige sig med, at det dog hidtil er gaaet bedre, end man turde vente, at Reaustaberne ikke have været slet saa ugunstige som Budgetterne — det er ganske vist noget, som jeg tror, taler til Fordeel for den Maade, hvorpaa man budgetterer her i Kjøbenhavn, at det viser sig ikke blot, at Budgetterne holde Stil, men at man endog gerne kommer lidt bedre fra det, end man har beregnet — men man kan paa ingen mulig Maade deraf drage den Slutning, at disse 7—800,000 Kr. Underfund, som vi nu staa overfor, nok skulle vinde bort, at det nok skulde vise sig, at man klarer Tingene, og at man ikke behøver at rejse Penge. Jo, man maa have Penge, og man kan ikke gaa den Vej, som der er henvist til: at gøre Saan; thi det siger jeg, vilde økonomisk betragtet være en højt bedrøvelig Galgenfrist, som man paa den Maade aabnede sig. — Naar man nu fastholder det, at det er brændende at faa Indtægterne forøgede her i Kjøbenhavn, saa maa man ikke tale saaledes, som man har gjort her i Dag og sige, at der er forfærlige Ting, man vil overveje. Der var et æret Medlem, som mente, at man kunde lade denne Sag hvile, bl. a. indtil man havde faaet en anden kommunal Styrelse; end den, man har i Djebliffet. Ja, dersom man kunde sige, at